

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

„És ránézvén Jézusra, amint ott jár vala, monda: „Ime az Isten Báránya”. Ján. 1:36.

Ki mondta ezt? Keresztelő János. Az, aki azt mondta magáról, hogy nem ő a Krisztus, sem nem a próféta. Az a János, aki azt mondta magáról, hogy ő kiáltó szó a pusztában. Kiáltó szó volt! Amerre mégy, mindenütt valamit hirdetnek, valamit tudtul adnak, valamit mondanak, valamit »kiáltanak« az emberek. Hol ezt, hol azt! Az emberek felfigyelnek, meghallgatják a kiáltást, talán ideig-óráig megállnak, az befolyásolja is őket, azután legtöbbször továbbmennek a maguk útján, a maguk nyomorúságában, a maguk elgondolása szerint, — a maguk vesztébe. János kiáltó szó volt, de az ő szava, az ő kiáltása egészen más volt, mint minden más eddig elhangzott szó. Mert ő is olyan más volt. Ő az Úr útegyengetője volt, aki azért jött, hogy tanúbizonyságot tegyen a »világosságról«, amely már eljött a világba, de amely világosságot nem fogadták be. Útegyengetője volt annak, aki közöttük volt, de nem ismerték fel. Annak, aki előtte lett és akinek nem volt méltó, hogy a sarúja szíjját megoldja. Nem volt Krisztus, de azért jött, hogy bizonyosságot tegyen Krisztusról. Nem ő volt a világosság, de azért jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról.

Ránézett Jézusra és monda: »Ime az Isten Báránya!«

Ránézett Jézusra. Ez volt bizonyosságtételének az előfeltétele, hogy ránézett Jézusra. Így lett a világosság hirdetője, hogy ránézett Arra, aki megvilágosít minden embert. Az Úr e világban volt és a világ nem ismerte meg Őt. Az övéi közé jött és az övéi nem fogadták be, de János »ránézett« és így mondta azt, amivel bevészte nevét örökre minden hívő szívébe. *Ránézett, látta és bizonyosságot tett Róla.*

Testvérem, néztél-e már Jézusra? János szívében is az a fény gyújtotta meg a lángot, amely az Úr Jézusról áradt rá. Testvérem, néztél-e már úgy Jézusra, hogy láttad is Őt? János látta és szólt: »Ime Isten Báránya!« Ennél rövidebb bizonyosságtétel még soha el nem hangzott és mégis ebben minden benne van és ezen minden emberi erőlködés és ékesszólás csak ronthat. Jézus az Isten Báránya!

Testvérem, láttad-e már így Jézust, hogy ezt el tudd mondani, de úgy, hogy akik hallják, meginduljanak a te bizonyosságtételed nyomán? Mert a két tanítvány hallotta és követte Jézust.

»Ime az Isten Báránya!« Ezt mondd te is, kiáltsd te is, hogy hallják sokan, hallják és meginduljanak és kövessék Őt, valahova megy. De ez csak úgy lehetséges, ha teljes szivedből hiszed, hogy Ő Isten Báránya. Hidd és légy Isten Bárányának, az Úr Jézusnak báránya! Kövesd Őt! Es vonj másokat öhozzá!

Dr. F. M. d. f.

M. M. diakonissza testvérünktől, aki szegénygondozó és gyülekezeti munkában áll, levelet kaptam. Továbbadom. Szóljon szívekhez.

Irni szeretnék. Mert írni jó. Mert írni szabad. Mert írni — lelkünket fehér papírra vetni — kegyelem. Ma megértetem, hogy ez is kegyelem.

Csendesórámból jövök, hogy írjak arról, amit a lelkembe írt az Isten. Mert ott volt a lelkem Előtte. Megalázva, ösztörtörve, bünfoltokkal, sok teherrel. De Ő drága szent kezével mindezt szépen letörölte és lelkembe írt az Isten. A megtisztított lélekdarabra két szót vésett be az Úr, de azt mélyen beírta, mélyen belevéste: »*Olyan leszel...*« (És. 58:11). S most telve vagyok boldogsággal, telve szemem örömkönnyel... Hogyne lennék nagyon boldog, hiszen lelkembe írt az Isten. »*Olyan leszel...*« Isten szava ez... Drága ígéret... Mindenkinék adta. De *ma* az enyém lett! Hiszek benne!

Két éve annak, hogy a drága szemek lecsukódtak. Nem látjuk többé a drága szent mosolygást, nem halljuk a szelid hangot az ő ajkáról is: »*Olyan leszel...*« Hogyan tudott hinni abban, hogy olyan leszek!... Helyettem is hitt, amikor én hinni nem tudtam. Ő olyan volt, mint a megöntözött kert s azt szerette volna, ha övéi is olyanok lennének. Ezért imádkozott. Imáját meghallgatta az Isten. Ma már én is hinni tudok benne, hogy: »*olyan leszek...*«

Olyan jó, amikor a kegyelem betakarja lágyan életünket! Olyan jó, amikor hinni tudunk az Igének, az Isten-szónak! Olyan jó, amikor békességünk olyan, mint a folyóvíz!... Ezzel a békességgel, ezzel az Isten munkálta hittel gyűjtöttem ma újra szegényeimnek. Kődös, esős, borús napokban is napfényt hordozhattam szívemben. Valaki megirigyelte. Valaki megkérdezte: »Miért olyan boldog?« S én bizonyoságot tehettem. Soká beszélgettünk. Az Ige... az Evangéliom... a krisztusi szó, mely erőt ad s mely néki is szól: »*Olyan leszel!*« Hogy ő is lehet boldog, azt nehezen hitte. Most nekem kell tennem, hogy higgyek helyette, hogy ő is lehet boldog. Drága örökségem, hogy: »*Olyan leszel...*« Így osztom szíjjel. De nem lesz kevesebb. Jézus megáldja. Sokakat kevéssel: két drága szóval, hogy »*olyan leszel*«. Csak higgyjenek benne! Közli: Z. H.

Nagy csendességben kell lennünk, amikor az Úr vezet bennünket, mert ilyenkor a saját erőnket porig akarja alázni.

★

A szív csendje az Isten jelenléte bennünk.

Kocsink előtt két fűrge ló szalad. A vetés szunnyad még a hó alatt. Amerre nézek, téli, holt mezők és téli fák, útunk szegélyezők. Nem ontja rájuk sugarát az ég. Nem bomlik rajtuk rügy, se barka még. Illat se száll, madár se csicsereg. De míg fogynak a kilométerek, magamban elmerülve, csendesen egyre a fákat, a fákat lesem.

Olyan nagyok, olyan hatalmasak és ember felett diadalmosak. Ki parancsolhat, hogy rügyezzenek és ha rügyeznek, ki tilthatja meg? Állnak a föld felett, az ég alatt. Ezernyi titkos gyökérszál szalad a földből nyerni, venni életet és nőni ég felé a föld felett. Nőni szabadon és függetlenül. Uruk csak egy, az Isten egyedül. Egy akarat. Egy égi akarat. Állnak a föld felett, az ég alatt.

Ki parancsolhat, hogy rügyezzenek? És ha rügyeznek, ki tilthatja meg? A nagy ember milyen piciny parány a tavasz tisztatűzű hajnalán. Akarja, nem akarja, hajt az ág. Akarja, nem akarja, száz virág és millió selymes levélke nő. Akarja, nem akarja, tör elő a kemény kéreg, fagyos föld alól: kitör az élet s győztesen dalol!

Ember, ha öl, ha gyújt, ha irt, ha árt, olyan erősnek képzelet magát. De vérell írott új határokon, ha a tavasz fuvalma átosan s kivirulnak gránátszántott mezők: a fák, a győztesek, a rügyezők minden rügyükkel messzehirdetik, kiáltják — és ki tiltja meg nekik? — szólják az ég alatt, a föld felett: Amit Isten akar, csak az lehét!

Egyetlen meleg, tavaszt akaró szavára széled a hótakaró, élet tör át a halott avaron!

Uram, akaratodat akarom.

T. E. d. t.

Helyes közeledés Istenhez minden egyes napnak kezdetén és minden vállalkozás előtt: »*Ime itt vagyok, hogy cselekedjem a Te akaratodat.*«

★

Krisztusnak tápláléka és boldogsága az volt, hogy Atyjának akaratát cselekedje, tekintet nélkül arra, hogy ebből kifolyólag korona vagy kereszt vár-e rá.

★

Ki az, aki mindenben megütközik és megbotránkozik? Az, aki nagy.

Hogyan lett vidámmá valaki,
aki sem sírni, sem nevetni nem
tudott már.

Mindkét karján felvágta ütőerét. A vér magasra szökött s megfestette a padlót és a falat. A börtönőr azonban még idejében észrevette s az életúnt fiatal foglyot sikerült visszahozni az életbe. Háromszor tépte le magáról a kötést s azután éjjel-nappal örködtek fölötte. Amikor meglátogattam, azt mondta: »Evek óta nem sírtam. Könnyem elapadt. Három dolgot veszítettem el itt a szűk falak között: nem tudok sem sírni, sem nevetni, sem énekelni. Soha többet! Akkor sírtam utoljára, amikor meghallottam, hogy nevelőanyám meghalt. Hazasiettem. Eppen le akarták szögezni a koporsót. Ott feküdt nevelőanyám hófehér arccal. Oh, hányszor húzott a szívére!... Talán most is megkönnyebbülnek, ha sírni tudnék. Vajjon, ha ártatlan, kicsiny gyermeket látnék, nem tisztulna-e meg a szívem?«

Azt válaszoltam: »Itt a közelben szoktuk tartani a vasárnapi iskolát. A jövő vasárnap eljövünk az ablaka alá és énekelni fogunk.«

»Tudjátok-e, mit mondott nekünk a Megváltó?« — kérdeztem vasárnapi iskolásaimtól. Fogoly voltam és meglátogattatok. Látjátok ott azt a nagy épületet? Egyik sötét cellában fiatal ember ül. Bűnt követett el s most szenved a büntetést. De Isten őt sem taszította el. Jöjjetek, énekeljünk valamit neki.«

»Isten szeretet« — ajánlta egy vékony hangocska. Hamarosan felkészültünk s azután az ablak alatt énekelni kezdtünk:

»Isten szeretet,
megváltott engem,
Isten szeretet,
mert megmentett.«

Legközelebbi alkalommal, amikor újra meglátogathattam a foglyot, megkérdeztem tőle, hogy a gyermekek éneke meghozta-e az annyira óhajtott, enyhülést hozó könnyeket. »Nem, tulságosan gyorsan énekeltek.«

Vasárnapi iskolásaink megszapordtak. Valaki közéjük számította magát, aki ugyan utólérhetetlen messzeségben, börtön fenekén ült, de lélekben annál szívesebben, annál gyakrabban együtt volt velük. S amikor legközelebb áhitatot tartottam a fogolynak, gyermekeim odakint újból rázendítettek az énekre. A férfi régen hegyi vezető volt s gyakorlott a mászásban. Úgyesen felvetette magát a puszta falon, megmarkolta a börtönablak vasrácsát, úgy figyelt, hogy egyetlen szót se veszítsen el. Majd kérte, hogy vezessék a fogházigazgató elé. »Kérem, égesse el a könyveimet.« »Milyen könyveket?« »Amelyek a bőröndömben van-

nak. Nem alszom többet egy fedél alatt velük!«

Még sokat lehetne erről az ifjúról beszélni, de még csak annyit, hogy amikor a fogságból kiszabadult, új életet kezdett. Pásztor lett s közben folytatta régi foglalkozását, mint hegyi vezető. Sokan bízták rá az életüket. Ő maga pedig a legbiztosabb Vezetőt találta meg ott a fogságban, az Úr Jézus Kvisztust, aki megtisztította minden bűntől és új élettel ajándékozta meg.

A Krisztussal lenni jó.

»Mondd, ott lellek a forrásnál,
A dicsőség bércfőknél?...
»...Ott, igen, ott lelsz te engem,
Az élet forrásánál...«

Szemem megtelik könnyel, amint nézem a gyászlevelet: »Eletének 17-ik évében«...

Olyan volt, mint egy szál virág. Halvány arcából ragyogó szemével mindig rám mosolygott, amikor a szanatóriumban esténként a szobájába léptem. Gyermeki módon örült a naponkénti igeolvasásnak és imádkozásnak. Egyik este különösen csillogott a szeme... valami titkot tartogatott számomra. »Meghalok. Ma tudtam meg biztosan. Ez titok, csak a Kedves Testvéreknél mondom meg.«

»Fél, Katóm?« — kérdeztem tőle.
»Nem félek. Tudom, hogy az Úr Jézushoz megyek.«

Leültem az ágya mellé s olvastam neki a Jelenések könyve 21-ik részéből az új Jeruzsálemről, az arany utcákról, ahol az Urat az övéi szemtől-szembe látják. Majd imádkoztunk, s letette egész életét az Úr kezébe, nagyon-nagyon kedvesen. Azután búcsúztunk egymástól a viszontlátásra vagy itt, vagy ott fenn az Őrnál...

Utolsó szenvedéseit csodás türelemmel viselte. A lelkész, aki utolsó idejében látogatta, nagy hitéről és békességéről beszélt mindenkinek.

»...A Krisztussal lenni... sokkal inkább jobb.« (Fil. 1:23.)

Sz. G. d. t.

Nagyon szomorú az, ha keresztyének, Isten gyermekei mindjárt elfáradnak, minden terhes nékik és olyan mogorvák és barátságtalanokká lesznek, hogy az ember fél tőlük. Vigyáznunk kell arra, hogy ne legyünk haragosak, kedvetlenek. Azok a keresztyének, akiket a Megváltó megvilágosított és az életük minden feladatát zúgolódás, kétségeskedés nélkül végzik, világosság és só lesznek környezetük számára.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Jan. 16. I. Sám. 7:2—17. Lk. 6:1—11. Az Úr Jézus azért volt ura a szombatnak, mert Ő ezen a napon is az Atya akaratát cselekedte. A vasárnap számunkra is úgy lesz igazán ünneppé, ha mind ünneplésünk, mind munkánk által különösképpen keressük Istent.

Jan. 17. I. Sám. 8. Lk. 6:12—19. Az Úr betegeket gyógyított, bűnösöknek megbocsátott, ördögöket kiűzött. Mi nem tehetjük ezt. De odavihetjük az embereket Jézushoz. Azokat, akik a szívünkön vannak: betegeket, bűnösöket, megkötözötteket. Teljék meg a szívünk szánó szeretettel irántuk s vezessük őket az áldott Orvoshoz!

Jan. 18. És. 61:1—6. Lk. 6:20—20. Elbizakodottság miatt szakadt el egykor Istentől az ember s az elbizakodás bűne vörös vonalként húzódik végig az emberiség történetén. Isten szívének ajtaja pedig csak a szegény, az alázatos lélek előtt nyílik meg. Nem azokról a szegényekről van itt szó, akik koldusként alamiznáért nyújtják felénk a kezüket, hanem a »lelki szegényekről«, akik Isten trónja előtt üresen állva nyerne kezvel Tőle.

Jan. 19. Ján. 2:1—11. Róma 12:7—16. Ján. 1:43—51. I. Kor. 2:6—16. Lk. 6:27—36. A mi Megváltónk, amikor a földre jött, nem a szeretetreméltó embereket kereste. Éppen ellenkezőleg: a bűnökkel megterhelteket. Megtanultuk-e már Tőle az irgalmas szeretetet? Járunk-e azok után, akik szegénységben, árnyékban élnek?

Jan. 20. Zsolt. 8. Lk. 6:37—45. Természettől fogva mindegyikünk életében az »én« áll középpontban. Isten országában azonban más törvény uralkodik: először a felebarát. Elsősorban néki tartozol szeretettel, szolgálattal. A világ kapni akar. A hívő életeleme az adás. De övé a bizonyosság is: »Adjatok, néktek is adatik.«

Jan. 21. I. Sám. 9:1—13. Lk. 6:46—49. Építőmesterek vagyunk mindnyájan. Az egyetlen biztos alap Jézus Krisztus, a köszikla. Szükség van az árvízre, hogy kitűnjék a fundamentom. Szükség van a kísértés, megpróbáltatás viharára. Az utolsó nagy kísértés a halál. De aki a kösziklán áll, annak házat a halál se mozgathatja meg.

Jan. 22. I. Sám. 9:14—27. Lk. 7:1—10. A százados szerette az ő hatalma alatt álló szolgát. Aggódott érte. Ennek a szeretetnek, együttérzésnek volt természetes következménye, hogy az alatta állók engedelmeskedtek néki. Ezáltal találkozhatott az Úrral is és nyerhetett hitet öböne, a szolgálta pedig gyógyulást.

Jan. 23. I. Sám. 10:1—16. Lk. 7:11—17. Legtöbb könny ezen a világon a halál miatt hull. Jézus azért jött, hogy gyá-

szunkat öröme fordítsa: »Ne sírj!« Az Ő szava balzsam, könnyörülő szeretete erősebb a szenvedésnél, halálnál. Létezük-e fájdalom, amit Ő nem enyhíthetne; könny, amelyet nem törülhetne le?

Jan. 24. I. Sám. 10:17—27. Lk. 7:18—23. Keresztelő János kérdése napjainkban is hangzik, mert ma is tulságosan kicsinynek és mellőzöttnek látszik Jézus ügye. Azonban a kételkedés sötét órájában közzel van az Úr az őszinte keresőkhez, hogy megvilágítsa őket. S a felszabadult szív már nem kutat más után, csak egy a vágya: Jövel, Uram Jézus! Te és senki más!

Jan. 25. II. Kir. 5:1—19a. Lk. 7:24—35. Minden embernek eleget tenni nem lehet. A keresztyén nem emberek tetszésére ügyel, hanem Istenre néz és egyedül Tőle várja az ítéletet.

Jan. 26. Máté 8:1—13. Róma 12:17—21. Ján. 4:5—14. Róma 1:13—20. Lk. 7:36—50. A farizeus mély megvetéssel nézte a házába bejött bűnös nőt. Várta, hogy a Mester kiutasítsa. De nem így történt. Jézus soha nem fordult el a bűnöstől. Jöjj azért Óhoz, bármi nyomná is a lelke, Ő leveszi a terhet.

Jan. 27. Zsolt. 9. Lk. 8:1—15. Mindnyájk szívét telve van gonosz, tisztátalan indulatokkal. Isten Igéje által felszántja szívünk keménységét, hogy az befogadhassa és megőrizze az ige drága magvát. S Ő az, aki öntözi, gyomlálja, gyümölcstermővé teszi, míg csak égi csürebe be nem takaríthatja.

Jan. 28. I. Sám. 11. Lk. 8:16—21. Isten Atyánkká lett Jézus Krisztus által. Ne legyen előtte rejtett, titkos dolgnak. Ha megis rejtegetünk: bűn és oktalanság. Hiszen Ő mindent tud és Atyánk, hát hogyan segítene rajtunk!

Jan. 29. I. Sám. 12:1—12. Lk. 9:22—25. Olyan hamar csap le szélvész a mi életünk talán ma még síma tavára. Ne legyünk kicsinyhitűek. Ha ma vagy holnap próbára tétetik hitünk, bízzunk! Mennél többet várunk a mi Istenünktől, annál többet adhat.

Jan. 30. I. Sám. 12:13—25. Lk. 8:26—39. A gadarénusok megéreztek, hogy az Úr Jézus emberfölötti erővel rendelkezik. De ahelyett, hogy kérték volna: »Jöjj, segíts nekünk!«, elutasították Őt. Mi így szóljunk: »Óh jöjj, Megváltó Jézusom, A szívem Néked megnyitom!«

Jan. 31. I. Sám. 13:1—15. Lk. 8:40—56. Az Úr nem megy el érzéketlenül senki mellett, aki segítségül hívja Őt és szívét kiönti Előtte. Keresd a találkozást Vele, érintsd Őt a csendes kamrában, amikor Igéjét olvasod, a közösségben, az Ő szent asztalánál. Csodálatos segítséget, imameghallgatást tapasztalsz meg te is.

Az, aki éretted a legnagyobbat adta oda, csak akkor nyugszik meg, ha te is a legnagyobbat adod Néki, — önmagadat.